

Žodis, kurį Amoco sūnus Izaijas matė regėjime apie Judą ir Jeruzalę. Paskutinėmis dienomis bus įtvirtintas VIEŠPATIES Namų kalnas virš kalnų ir bus išaukštintas virš kalvų. Visos tautos plūs jo link.

Izaijo 2,1-2

Štai maždaug prieš 2700 metų kunigas Izaijas turi apreiškimą, kuriuo tiek tuometiniame pasaulyje tiek šiuolaikiniame yra sunku patikėti. VIEŠPATS bus viso pasaulio tautų viltis, ir ateis metas, kada pasaulio žmonės pradės masiškai jį vertinti. Tai ką skaitome galime pavadinti pasauliniu prabudimu. Prieš tiek metų apskritai kas tikėjo Viešpačiu? Gal Izraelyje ir gyveno vienas milijonas, tačiau kaip skaitome pranašus, rimtus santykius su VIEŠPAČIU turėjo labai mažas gyventojų skaičius, ir ypač Izaijo laikais. Skeptikai netikėjo pranašo žodžiu anuomet, kaip ir netiki ir šiais laikais, tačiau praėjus tokiam ilgam laikui tarpui, mes galime matyti, kad ši pranašystė artėja link išsipildymo.

Izaijas apreiškime mato, kad štai ši vieta Jeruzalėje, kurioje yra pastatyta Šventykla VIEŠPAČIUI taps ypatinga viso pasaulio žmonėms, ji tampa tarsi jų gimtinė. Iš tikro abejoti Izaijo žodžiais buvo ir yra daug rimtų priežasčių. Jeruzalė buvo Babilono sunaikinta, Šventykla sugriauta, vėliau ji buvo atstatyta ir dar karta Romėnų sugriauta. Dabar toje vietoje stovi musulmoniška mečetė ir išlikusi vadinama Raudų siena, ir dar krikščionys ant Siono kalno turi savo bažnyčių. Siono kalnas, kuris čia vadinamas VIEŠPATIES namų kalnu, nėra aukštesnis už kitus kalnus savo aukščiu. Aukščiausias Izraelio žemėje yra Hermono kalnas, o ką ir bekalbėti apie dar aukštesnius kalnus kitose pasaulio vietose? Tačiau kaip žmogaus didybė yra matuojama ne jo ūgiu ir svoriu, taip ir kalno didybei apsaityti yra visai kiti kriterijai. Turime pastebėti tai, kad ne kalnas kaip koks bambukas užaugs, tačiau VIEŠPATS jį įtvirtins taip, kad štai ta vieta taps pati reikšmingiausia pasaulyje VIEŠPAČIUI prabudusiems žmonėms ir jis sako visos tautos plūs jo link. Kylantis klausimas, klausantis šių pranašo žodžių yra – o ko toms tautoms plūsti link Jeruzalės, link šio kalno? Argi Dievas nėra visur? Argi yra būtina atlikti piligrimystę, kaip tai daro musulmonai keliaudami į Meką? Argi Dievui malonu yra matyti tokias minias besibraunančios prie vienos „šventos“ vietos ir po tokio grūdimosi paliekančias šimtus negyvai sutryptų žmonių?

Pranašo žodžiai įneša daug sumaišties ir keistų klausimų mūsų mąstysenai. Apie ką čia pranašas porina? Argi man negana savo tėvynės, savo tautos, argi čia nėra dorų žmonių, mokymo apie Dievo tiesą, kodėl aš dabar turiu klausyti žodį ne apie šiandieną ir jos rūpesčius, o apie paskutines pasaulio dienas, ir kaip jomis elgsis žmonės? Nejau Dievo žodis negali pataikyti į mano skaudulius ir juos nuskausminti, ar Dievo žodis neturi būti praktiškas? Tačiau pagalvokime apie tai, kad kartų kartoms VIEŠPATS kalbėjo taip, kad žmonės tikėtų ir turėtų viltį, kurios reikia laukti? Izraelitams buvo pažadėtas išėjimas iš Egipto po 400 metų, o iš Babilono tremties po 70. Pažadą, kad ateis Mesijas mes jau randame Pradžios 3 skyriuje.

Mano tikėjimas stiprėja, kada žinau, jog ir negausūs skaičiumi dabar mes garbiname VIEŠPATĮ, tačiau ateis metas, kada net tautos plūs prie jo. Ir kaip Apreiškimo knygoje rašoma Štai milžiniška minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų giminių, genčių, tautų ir kalbų. Visi stovėjo priešais sostą ir Avinėlio akivaizdoje, apsisiautę baltais drabužiais, su palmių šakomis rankose. Jie šaukė skambiu balsu: Išgelbėjimas – iš mūsų Dievo, sėdinčio soste, ir Avinėlio! (Apr 7,9-10).